

HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

SARAH
MALLORYOVÁ

Urozená hospodyně

SARAH MALLORYOVÁ

UROZENÁ HOSPODYNĚ

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

tak tu máme nový rok! Ten uplynulý nám sice trochu změnil život, neboť jsme se museli naučit žít s tou malou koronavirovou potvůrkou. Museli jsme slevit z cestování po světě, omezit se v některých radostech a zvyknout si na to, že ne vždy je všechno tak, jak bychom si přáli. Ale podívejme se na to z té lepší stránky – místo exotických zemí jsme vyrazili na exotická místa české země, poznali zapadlé kouty, vyšplhali na vrcholky českých hor a zchladili rozpálená těla v českých rybnících a řekách... A řekněte, jestli to nebylo krásné? A navíc jste určitě měla i víc času na mé romantické příběhy.

Doufám, že rok 2021 bude alespoň o trochu lepší než ten loňský koronavirový... Ale že i přes to si najdete chvíle a zůstanete věrná hrdinkám a hrdinům z edice Historická romance.

Na leden jsem pro Vás připravil příběh tajemné Dámy v závoji od Jenni Fletcherové. Co skrývá pod černou rouškou Vám teď neprozradím, ale Frances Vám sama řekne, co ji tíží na duši. Tajemství však skrývají i Gabriel s Nancy z knížky Urozená hospodyně, kterou napsala Vám již známá autorka Sarah Malloryová.

Věřím, že moje romance Vám dlouhé lednové večery zpříjemní.

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

UROZENÁ HOSPODYNĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Highborn Housekeeper

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2019

Překlad:
Lucie Silvá

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5401-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5402-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5403-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Se stmíváním začalo sněžit. Nejprve spadlo jen pár vloček, ale zakrátko už sněžilo vytrvale a bílá deka zakryla promrzlou půdu.

Nancy nebyla zima, měla na sobě jezdecký kabátek ze švestkově modrého sametu, k tomu klobouk s ohnutou krepou, a ještě navrch byla zabalená do objemné peleríny. Její společnice také vyhlížela spokojeně v těžkém vlněném dvouřadovém kabátě a huňaté šále. Obě si hřály nohy na teplých cihlách a byly přikryté beraní kožešinou. Ale bylo jí líto sluhů, kteří seděli na kozlíku. Ti už museli být promrzlí na kost.

Když se zastavili v hostinci U Koruny v Tuxfordu, aby vyměnili koně, navrhl kočí, že by mohli zůstat na noc, ale ona trvala na tom, že budou pokračovat v cestě dál. William, jenž jí to přišel navrhnout ke dveřím kočáru, si jen postrčil klobouk do týlu a udiveně na ni zíral. Myslel to dobře, radil jí to jako starý sluha dlouhá léta patřící k rodině. Jeho dech přitom tvořil mrazivé obláčky.

„To se mi nelíbí, madam, a to doopravdy. Ten sníh nevypadá, že by přestal padat. Měli bychom tu přespát.“

„Vždyť je to jen lehký, bílý poprašek,“ odpověděla.

„Nebude to po něm klouzat a nezvedá se vítr, aby se tvořily závěje. Pojedeme dál.“ Všimla si, jak se zamračil, a zkusila ho trochu povzbudit. „Objednejte si něco horkého k pití, jestli chcete, a nechte pro mě a paní Yellandovou donést kávu. A možná by to i chtělo, aby nám donesli horké cihly pod nohy.“

„Nepůjdete ani na pár minut dovnitř, madam?“ Žena sedící vedle ní poprvé promluvila. „Mohly bychom se zahřát u ohně.“

„Ne, Hester, pojedeme dál.“ Nancy sama sobě přikývla. Trápily ji nehezké vzpomínky na zdejší kraj a pak měla také strach, že ji někdo pozná.

Její společnice rozpoznala pevné rozhodnutí z jejího výrazu, těžce si vzdychla a usadila se zpátky ve svém koutě kočáru. „Tak dobře, madam, vy to víte lépe.“

Nancy zaslechla v hlase Hester Yellandové zklamání, ale svůj názor nezměnila. Je si vědoma toho, že má na ženu až příliš vysokou postavu, a to přitahuje pozornost. Někdo by ji mohl poznat. Vždyť *ona sama* okamžitě poznala hostinského, když se postavil do dveří s rukama v bok, aby zjistil, kdo právě přijel. Vyhodnocoval, zda stojí za to, aby vyšel ven do zimy a sám obsloužil hosty. Ulevilo se jí, když jeho zkušené oči zjistily, že kočár je poněkud obstarožní a nezasluhuje si jeho plné pozornosti. Místo sebe poslal sloužícího, aby si promluvil s kočím Williamem, který zrovna volal na podkoního, že rychle potřebuje čerstvé koně.

Hostinský se za posledních dvanáct let téměř nezměnil, možná je jen o něco kulatější. Nancy si uvědomovala, že ona sama se *duševně* velmi změnila, ale navenek má stále stejnou vysokou postavu a záplavu vlnitých tmavých vlasů, takže se vlastně pro

ostatní téměř nezměnila, vypadala skoro stejně jako před lety, když ve spěchu utekla jen s narychlo sba-lenou taškou a trochou peněz, jež si našetřila. Když se dívala do minulosti, divila se, že vůbec přežila bez vážnější pohromy. Nakonec se jí to *podářilo* jen s ně-kolika málo šrámy.

Za pár minut už se opět vydají na cestu. Sněžit už přestalo, alespoň pro tuto chvíli, ubývající měsíc se prodíral mezi mraky a osvětloval okolní krajinu. Ci-telně se ochladilo. Nancy si přitáhla pelerínu těsněji kolem těla, opřela se o opěradlo a pokusila se usnout, ale to se jí nepodařilo, protože kočár po cestě kodr-cal až příliš. Po chvíli si všimla, že kočár zpomalil a posadila se zpříma. Nakonec úplně zastavil, a proto otevřela okýnko.

„Proč stojíme?“ zavolala. „Stalo se něco?“

Kočí seskočil z kozlíku a teď stál vedle koní.

„Jeden kůň ze spřežení ztratil podkovu, madam,“ zavolal na ni a třel si ruce, aby si je zahřál. „Teď se budeme muset vrátit –“

„Ne!“ Nancy se rozhlédla po měsíčním svitem za-lité krajině. „Ne, bude rozumnější, když pojedeme kupředu a nebudeme se vracet. Můžeme se stavit u Černého býka.“

„Ale z Tuxfordu jsme ujeli jen asi dvě míle –“

„I tak jsme blíž k Černému býku,“ nedala se Nan-cy. „Hned vedle hospody je kovář.“ *Nebo tam ales-poň býval.* „Tak dělejte, jedeme dál.“

Pokračovali mnohem pomalejším tempem, ale Nancy si oddechla, když konečně spatřila první dom-ky vesničky Little Markham. Černý býk byla mno-hem menší hospoda než Koruna v Tuxfordu a navště-vovali ji jen místní zemanové a farmáři. Nancy tudy často v mládí jezdívávala, ale nikdy se tu nezastavila.

Přesto si nechala kapuci peleríny staženou hluboko do čela, aby jí kryla obličej, když ji a její společnici hostinský uváděl do soukromého salónku.

„Díkybohu, že tu mají řádně zatopeno,“ mumlala si Hester a sunula se ke krbu. „A doufám, že s tím bude kovář brzy hotov.“

„To taky doufám,“ přitakala jí Nancy a stahovala si rukavice. „Ale není to tak špatné, přijmeme hostinského nabídku a navečeříme se. Pak můžeme cestovat celou noc a tím získat ztracený čas. Měsíc nám snad posvítí na cestu.“

Starší žena se otočila na Nancy. „Nechtěla jste se zastavit v Tuxfordu a teď jste celá dychtivá, abyste už byla pryč odsud. Proč? Vy to tu ve zdejších okolí znáte?“

„Ano, znám to tu dost dobře, vyrostla jsem neda-leko odsud.“

Nancy byla své společnici vděčná, že se dál nevyptává. Ale nepřekvapilo ji to, protože si spolu dobře rozuměly. Hester Yellandová byla vdova a Nancy ji najala, aby jí dělala společnici během pobytu v Londýně. Staly se z nich dobré přítelkyně, a když jí Nancy nabídla, aby s ní cestovala zpátky na sever, Hester po té příležitosti doslova skočila.

„Nakonec,“ řekla a usmála se přitom, „stejně nikomu nezáleží na tom, jestli jsem tady nebo jinde.“

Teď jen pokrčila rameny, čímž přijala, že Nancy mlčí, a rázně pronesla. „Tak dobře, vy si udělejte pohodlí, madam, a já půjdu trochu popohnat hostinskou, aby nám co nejdřív přinesla jídlo.“

Když dojedly, přitáhly si obě křesla ke krbu. Hester za chvíli dřímala, ale Nancy neměla stání, celá netrpělivá by byla už nejraději odjela, ale kočí

se teprve před chvílí vrátil od kováře a ještě nejedl. Dobře věděla, že by mu mohla poručit, aby se okamžitě vydali na cestu – nakonec všichni dostali za své služby dobře zaplacené –, ale neudělá to. Sama dobře ví, jaké to je, když sloužíte nějakému panovačnému a sobeckému pánovi.

Přešla k oknu a vyhlédla ven. Obloha se vyjasnila a čistý sníh přikrýval pole stříbrně namodralým prostěradlem. Mrazivá jinovatka jiskřila na střešních taškách a Nancy se najednou v salóнку zdálo být velké dusno. Podívala se po Hester, ta tiše pochruovala v křesle. Nancy přešla zlehounka místností, sebrala pelerínu, hodila si ji přes ramena a vyšla ven.

Noční vzduch byl tak čistý a studený, až se Nancy zajíkla. Okamžik se rozhlížela, kterým směrem se má vydat. Většina domků lemovala hlavní cestu na jih od hostince, ale na severu se cesta vinula mezi vřesovištěm, až končila kdesi v dálce mezi křovisky. Nancy si natáhla na hlavu kapuci a vydala se na sever, svižně kráčela vpřed, šťastná, že se může protáhnout po dlouhých hodinách sezení v kočáře. Jakmile za sebou nechala lomož hostince, rozhostilo se kolem ní absolutní ticho a nikde se nic ani nepohnulo. Mimoděk si pomyslela, že si měla vzít také rukavice, protože ji zámly ruce, ale vracet se nechtěla. Vzbudila by Hester, což nechtěla, protože její společnice byla očividně z cesty dost unavená, a kromě toho by mohlo hrozit, že by ji přemlouvala, ať nikam nechodí, ačkoliv tady jí nehrozilo žádné nebezpečí. Měla dobrý rozhled daleko po zasněženém vřesovišti a nikde nikdo. Kolem panovalo ticho, ozývalo se jen křupání tenké vrstvičky sněhu na zmrzlém povrchu cesty pod jejíma nohama.

Zadávala se k východnímu obzoru, kde se kupily

černé mraky a hrozily další, pořádnou dávkou sněhu. Ten by mohl velkým zpožděním ohrozit její návrat ke všem přítelkyním do Prospect House v Compton Parva. Byla pryč několik měsíců a už byla zvědavá, jak si bez ní vedly. Neřešila neustále jejich spory, jak bývalo jejím zvykem, a nepečovala o ně, ani je nehýčkala. Vzápětí se za tyhle domyšlivé myšlenky pokárala. Nikdo není nenahraditelný a ona by vůbec neměla pochybovat o tom, že si vedly naprosto výborně. Mohla jen doufat, že se jim po ní stýskalo. Samu sebe překvapila, jak málo se jí stýskalo po *nich*, když byla ve městě.

Měla pro sebe jedinou omluvu, a to, že byla opravdu velmi zaměstnaná a že si neudělala výlet jen tak pro zábavu. Nancy odjela do Londýna v převleku za bohatou vdovu obchodníka, aby pomohla dobrému příteli, ale nemohla popřít, že se jí to líbilo a velice se při tom bavila. Nosila krásné šaty a nakupovala na Bond Street, navštěvovala divadla, účastnila se večírků, tancovala a flirtovala. Všechno to byla samozřejmě přetvářka. Maškaráda, ale nutná pro postavu, kterou hrála. Ale přitom jí celá ta fraška předvedla, jaký život by mohla mít, kdyby se neodstříhla od světa společenských radovánek. Mohla by být dokonce i šťastně vdaná. Možná by měla i děti.

Nancy se zachvěla. Nedá se nic dělat. Vybrala si a teď je pozdě na to, aby cokoliv ve svém životě změnila. A vůbec, svého rozhodnutí zůstat svobodná a nezávislá zatím nikdy nelitovala. Ani trochu. Přesto v ní hlodal červíček pochybností, jakýsi hloupý pocit nespokojenosti, jako by v jejím životě něco chybělo. Vlastně ne něco, uvědomila si, ale někdo.

„No fuj, začínáš být sentimentální,“ vypeskovala se polohlasně a u úst se jí v mrazivém ovzduší srážel

dech, „a to jen proto, že ses ocitla tak blízko svého starého domova. Všechno už je to minulost, máš dobrý život s přítelkyněmi v Prospect House. A úplně bez rodiny také nejsi.“

Má sestru, lady Aspernovou, ale komunikují spolu jen prostřednictvím občasných dopisů a tajně. Maryin manžel odsuzoval nehodné dcery, které neposlouchají své otce a utíkají od nich pryč. Při vzpomínce na Asperna se Nancy ušklíbla. Právě on je ten druh džentlmena, kterými z celé duše opovrhuje. Raději si zachová svoji nezávislost než být vdaná za takového muže.

Ale tím pocit lehké nespokojenosti nezahнала, stále v ní ten červík hlodal a musela si přiznat, že se netěší do svého starého života tolik, jak si představovala. Budoucnost se před ní prostírala jako bezpečná, klidná a předvídatelná. Proto nesmírně nudná.

Zabrala se tak hluboko do svých myšlenek, že když se konečně rozhlédla kolem sebe, lekla se, kam až zašla. Před ní se tyčil řídký lesík, tenké rovné kmínky mladých stromků a holé rovné větve tvořily proti noční obloze tmavou mříž. Nebesa, zašla do pěkné dálky. Už se chtěla obrátit, aby se vrátila zpátky do hostince, když koutkem oka zahlédla cosi na zemi. Upoutalo to její pozornost. Mezi stromky byl opravdu jen lehounký poprašek sněhu, přesto mezi kmínky svítil měsíc na plochu čehosi bílého, zářícího na tmavé půdě jen sem tam poprašené sněhem. Nancy popadla zvědavost. Vstoupila do lesíka, suché listí jí praskalo pod nohama. Přiblížila se a teprve, než na tu bílou plochu šlápla, zjistila, že je to bílá pánská košile z nejjemnějšího plátna. A její majitel v ní ještě vězí.

Srdce jí začalo zrychleně bít. Ten muž ležel tváří

k zemi a byl oblečen jen do košile, kalhot a vysokých bot. Klesla na kolena vedle něj a položila mu prsty na krk. Měl chladnou pokožku, ale cítila slabý puls. Nancy ucítila závan alkoholu a všimla si prázdné láhve pohozené blízko na zemi. Ušklíbla se. Opilec! Ale potom se zamyslela nad tím, proč má na sobě jen košili? Kdo by v téhle zimě vyšel ven z tepla hostince jen v košili? Opilec! Ale je to něčí syn, manžel nebo otec. Nemohla se přinutit k tomu, aby ho tu nechala umřít. Popadla ho drsně za rameno a zatřásla jím.

„Hej, člověče, vstávejte! Když tu zůstanete ležet, do rána umrznete.“

Nedostalo se jí žádné reakce. Ještě jednou ho popadla a pokusila se ho otočit na záda. Nancy se nepovažovala za malou ženu, myslela si o sobě, že je dost silná, ale tenhle muž byl vysoký a těžký. Stálo jí dost velké úsilí, aby ho otočila. Na mokré košili měl nalepené lístečky a větvičky ze země. Stočila oči k jeho obličejí. Očekávala ztrhaný obličej typický pro opilce, ale i v tmavých stínech stromů rozpoznala, že se jedná o hezkého muže, přestože měl na tváři ošklivou modřinu. Byl hladce oholen, rozčuchané tmavé vlasy mu padaly přes obočí. Mimoděk je rukou odhroula a ucítila na prstech lepkavou krev. Okamžitě ji napadlo, že toho muže někdo přepadl. Rychle ucukla rukou a ostražitě se rozhlédla kolem sebe. Všude panovalo ticho a klid. Pomalu se nadechla a pokoušela se uklidnit pocuchané nervy. Měla dost bujnou fantazii, ale nedovedla si představit nikoho, kdo by dobrovolně vyšel do těchto končin jen v košili? Asi je nejpravděpodobnější, že si ten člověk rozrazil hlavu v opileckých mráкотách.

„A dobře mu tak,“ mumlala a utírala si prsty od krve do kapesníku. Pleskala muže rukou po tvářích.

„Hej, vzbudte se, zatraceně, nebo vás tu nechám na mrazu umřít!“

Konečně nějaká odezva. I když jen slabé zasténání, ale Nancy si oddechla úlevou. Ještě jednou ho popleskala po tváři a tentokrát se zašklebil a pohnul hlavou.

„Nechte toho, ženská, přestaňte mě fackovat!“

Měl hluboký hlas a slova postrádala místní přízvuk. Asi to bude džentlmen, nejspíš vzdělaný, pomyslela si Nancy. Takový by se měl chovat slušně, a ne si ublížit v opileckém deliriu. Ani tahle úvaha nezmírnila její zuřivost.

„Snažím se vám zachránit život, vy jeden idiote!“ Tahala ho vši silou za ramena a pomáhala mu, aby se posadil. „Můžete být dobře konzervovaný alkoholem, ale v tomhle mrazivém počasí nemůžete zůstat venku.“

„Zatraceně, já nejsem opilý,“ zavrčel, „nejsem vůbec opilý.“

„Ne, samozřejmě, že ne.“ Sedla si na paty. „Jenom střízlivý člověk by se vydal na procházku ven bez kabátu.“ Celý se třásl, proto si rozvázala pelerínu. „Tu máte.“ Ne protestoval, když ho do peleríny z teplé vlněné látky zabalila. „Vydržíte tady takhle?“

Vydechl a chytil se přitom za žebra.

„Madam, nevím, kde jste se tu vzala, ale myslím, že byste měla rychle zmizet! Hned teď!“

Nancy zalapala po dechu. „No ze všech nevděčných –“

Přerušil ji. „Budete-li otálet blízko mě, vystavíte se nebezpečí. Někdo se mě pokusil dnes v noci zabít.“

DRUHÁ KAPITOLA

Nancy na něj nevěřicně hleděla.

„Jestli nejste opilý, pak musíte být blázen.“

„Nejsem ani jedno, vy ženská se slepičím moz-
kem.“ Položil si opatrně ruku na hlavu. „Byl jsem na-
paden, když jsem vyšel z hospody v Darltonu –“

„V Darltonu! Zbláznil jste se? Vždyť je to skoro
pět mil daleko!“

„Cože?“ Mrkl vyděšený vlastním hlasem a opatr-
ně otáčel hlavou, aby se rozhlédl kolem sebe. „A kde
to tedy jsem?“

„Jste severně od Little Markhamu.“

„U čerta starýho!“ Opět sebou trhl. „Nemám nej-
menší tušení, kolik se jich na mě vrhlo, ale cítím se
jako použitý boxovací pytel. A jestli mi vzali kabát
a vestu, pak počítali s tím, že mráz jejich dílo dokon-
čí. Že by se tu pohybovali nějakí pytláci, na to je ten-
hle lesík moc malý. A nikoho jiného by asi nenapadlo
jít v tak mrazivé noci na procházku ven. Z toho ply-
ne, že zaútočili úmyslně.“ Vypadalo to, že mluví sám
se sebou a na její přítomnost úplně zapomněl.

Ale vzápětí se po ní ohlédl a dodal: „Určitě ne-
předpokládali, že se sem na noční procházku vypraví
jedna excentrická ženská.“

Nancy se už musela hodně držet, aby nevybuchla.

„Tohle nemá smysl,“ upozornila ho. „Můžeme se o tom dohadovat, jak dlouho budete chtít, ale ne tady a teď. Máme to zhruba půl míle k Černému býkovi, tak bychom tam měli vyrazit.“

Snažil se postavit na nohy a držel se přitom nejbližšího stromu.

„Drahá paní, já nedokážu ujít ani polovinu té vzdálenosti.“ Opřel se vši silou o kmen stromu, těžce dýchal a podrobně si ji prohlížel. „Můžete být dlouhé bidlo, avšak nemyslím, že byste mě byla schopna celou cestu nést.“

„Tak dobře, vrátím se do hostince a přivedu pomoc.“

„Ne! To je nebezpečné!“ A pak ještě zlověstně dodal: „Pro nás pro oba.“

„Tak co mám s vámi dělat?“ vykřikla zoufale, protože už ji opravdu nic nenapadalo.

„Co by? Nic. Jsem vám vděčný za pomoc, ale teď uděláte nejlépe, když zmizíte.“ Přimkl se pevně ke kmeni stromu a obličej zkřivil bolestí. „Když mi dovolíte, abych si nechal vaši pelerínu, myslím, že ten chlad přežiju. Snad budu za chvíli schopen se pohnout. Třeba se vzpamatuju natolik, abych vyrazil směrem k Darltonu.“

„Ze všech tvrdohlavých a umíněných –“ Nancy hledala slova, kterými by si ulevila a zopakovala nechtěně jeho rčení.

„U čerta starýho vyrazíte!“ Nad jejím slovníkem nehodícím se pro dámu ani nemrkl, jen nadzvedl obočí nad troufalostí, že mu se mu někdo opovážil odporovat.

Pronesla skrz zařaté zuby: „Připustil jste, že nedokážete dojít ani k Černému býkovi. Vždyť se zhroutíte na půl cesty do Darltonu. Dovezu vás tam.“

„Ne, říkal jsem vám, že je to příliš nebezpečné.“

Pokračovala, jako by absolutně nic neřekl.

„Můj kočár je v hostinci připraven na další cestu. Počkáte tu na mě, já vás naložím a odvezu do vašeho domu.“ Zamračil se na ni, jako by chtěl okamžitě odmítnout. Náhlý poryv ledového vichru však zahýbal větvemi stromů, pronikl jim až na kůži a ona dokončila svoji řeč. „V tomhle počasí dlouho venku nevydržíte, tak byste měl moji pomoc přijmout. Žádnou jinou možnost nevidím.“

Zamračil se na ni. „Za podmínky, že nikomu nic neřeknete.“

„Jestli si to přejete,“ odpověděla lehce netrpělivě. „Očividně zuříte, proto bude lepší, když vám vyhovím. Až vás vyložíme u vás doma, pojedeme dál. Svoje sloužící si platím, aby mě dopravili do Yorkshiru, nikdo tady nemusí nic jiného vědět.“

„Panebože, vy jste ale umíněná ženská.“

„Ale praktická,“ namítla. „No tak teď mě nechte jít, abych mohla přijet s kočárem, než tady taky zmrznu na kost.“

Otočila se a hodlala odejít, ale on na ni ještě zavolal. Udiveně se otočila.

„Komu vděčím za tuhle kardinální pomoc?“

„Nemyslím, že bychom právě teď měli hledět na bonton, stejně naše známost nebude trvat dlouho.“

„Ale já bych to rád věděl.“ Bílé zuby zazářily v měsíčním světle. „Já jsem Gabriel Shaw, jestli to pomůže.“

Úsměv a mámivý tón hlasu ji překvapil. Nečekala to.

„Jsem Nancy.“ Propána, vždyť se chová jako polblázněná holka reagující na očividný flirt! Vzchopila se a chladně dodala. „Tedy chci říct paní Hopwoodová.“

Nancy utíkala zpátky do hostince, poháněla ji stejnou měrou ledová zima i náhlé vzrušení. Stačilo pár minut a kočár stál připravený před vraty hostince. Nacpala do něj Hester, odmítla jí odpovědět na otázky, dokud se kočár nerozjel.

„Jaké darebáctví jste si zase vymyslela?“ Dožadovala se Hester vysvětlení, jen co se pohodlně usadila do rohu v kočáře. „A pro všechno na světě, zavřete to okénko!“

Nancy její žádost ignorovala. Už zase začalo sněžit, velké vločky mokrého sněhu se tiše snášely na všechno kolem. Jedna nebo dvě vlétly otevřeným okénkem dovnitř, avšak ona odmítala okénko zavřít a dál jím vyhlížela ven do temné krajiny. Když se kočár přiblížil k lesíku, vyklonila se a zavolala na kočáho, aby zastavil. Otevřela dvířka a ještě, než kočár zůstal stát, vyskočila ven. Nedbala na zděšené výkřiky svojí společnosti.

„Proboha, co to vyvádíte? To byste mi mohla sdělit, co máte v plánu, slečno Nancy. Haló! *Madam!*“

„Jen klid Hester, za moment ti všechno vysvětlím.“

Prohodila pár slov se sluhy na kozlíku a zírала do houští. Nejdřív byly vidět jen holé kmeny stromů a černé stíny, až o sobě zapochybovala. Možná se jí to jen zdálo. Nebo něco horšího. Možná se ten člověk přece jen vydal na cestu a někde upadnul. Pak zahlédla mezi stromy pohyb a následně se pomalu ploužící postava v peleríně vynořila z lesíka.

„Aha tady jste!“ Běžela k němu. „Kulháte, toho zranění jsem si nevšimla – jste vážně zraněný? Ukažte, pomůžu vám.“

Přetáhla si jeho paži přes ramena. Teprve v tu chvíli si uvědomila, jak musí být vysoký, když se nemusí hrbít, aby ho podepřela.

Ztěžka se na ni pověsil.

„Jen pohmožděniný, nemám nic zlomeného.“

„Kam vás máme odvézt?“ Šla s ním velmi pomalu ke kočáru. Na šatech i na vlasech se jim zatím pomalu usazovaly velké vločky sněhu.

„Do Dell House.“ Opět sebou škubl a ona si uvědomila, jak pro něj musí být každý krok bolestivý. „Je to jen několik mil od Darltonu na téhle straně.“

„Aha, to je na Lincoln Road, znám to sídlo.“

Došli ke kočáru a Nancy zavolala na Hester, aby jí ho pomohla usadit, a potom rychle křikla na kočího, aby věděl, kam má jet. Muži na kozlíku málem pukali zvědavostí, ale Nancyin tón jim dal jasně najevo, že nebude trpět žádné otázky. Proto mlčky přijali její rozkaz, jen pokývli hlavou na znamení, že rozumějí a pobídli koně.

Těžší bylo uklidnit Hester, která se odtáhla hluboko do kouta kočáru, pokud možno co nejdále od cizince, a zděšeně ho pozorovala.

„Nancy, Nancy, co to zase vyvádíte? Vzala jste do kočáru opilého cizince. Může být nebezpečný. Třeba je to nějaký darebák, bůhví, co může spáchat.“ Vyjekla, protože se kočár dal do pohybu. „Chraň nás nebesa, copak jste se načisto zbláznila?“

„Ani v nejmenším,“ odpověděla Nancy a sedla si vedle Gabriela a podepřela ho. Sněhové vločky na jejím kabátku i na peleríně, do které byl zabalen on, ještě neroztály. Oprášila je rukou, aby nenamočily vlněnou látku. „Jenom jsem právě v roli samaritánky. Doručíme toho chudáka do jeho domu.“ Chudák se celý třásl, proto rychle dodala: „Prosím, šoupni mu svoji horkou cihlu pod nohy, Hester, a podej mi svoji šálu. Já mu dám svoji cihlu na tělo, aby se zahřál.“

Hester udělala, co po ní Nancy chtěla, celou dobu si však mumlala jakési námitky.

„Ne že bych tomu rozuměla. Copak toho *muže* znáte?“

„Vůbec ne, ujistil mě, že není opilý. Řekl, že byl přepaden.“ Zasmála se. „Nebesa, že je to ale dobrodružství!“

Hester si jen odfrkla, čímž vyjádřila jasně svůj názor. Nancy se však starala víc o Gabriela než o její protesty, protože upadl do bezvědomí. Už ho nepodpírala, ale snažila se ho položit do rohu na opěradlo. Dlouhé nohy mu bezvládně visely ze sedadla. Rána na hlavě už nekrvácela, a když mu sáhla na krční tepnu, cítila silnější puls. Tedy pokud se jí to jen nezdálo.

„Udělal jsem pro něj, co jsem mohla,“ zamumlala, klekla si na podlahu kočáru a jednu ruku nechala na jeho hrudi, aby cítila, že pravidelně dýchá.

Kočár kodrcal po cestě a ona se pořád snažila, aby ho udržela bezpečně na sedadle. Rošťácky se nad tím dobrodružstvím usmívala: vzít do kočáru zraněného cizince a odvézt ho do bezpečí. Dell House se nalézá jen několik mil od jejího starého domova. A tomu se více než deset let vyhýbala.

Opojně vzrušení z dobrodružství se kamsi vytratilo. Nancy vyhlédla z okénka kočáru. Sníh padal vytrvale a rovnoměrně, naštěstí nefoukal vítr, takže se netvořily závěje. Byla si dobře vědoma, že se to může ve chvílce změnit. Byla hloupá, když nařídila, aby kvůli cizinci sjeli z hlavní silnice a vystavili se tak nebezpečí. Probírala si v duchu svoji krátkou konverzaci s ním a vzpomněla si, jak se najednou zářivě usmál a tím zcela zrušil její hněv. Kouzlo, pomyslela si, ten člověk má kouzlo osobnosti.

Podívala na jeho bezvládnou postavu. Je celý

potlučený, samá modřina, a navíc nebezpečně podchlazený. Bude potřebovat pečlivě ošetřovat a dostávat výživnou stravu, aby se mu vrátilo zdraví. A to může zařídit. V tom spatřovala svoji sílu, to ji ohromně bavilo: starat se o ty, kterým bylo nějak ublíženo.

Nancy sebou trhla. Nad čím to přemýšlí? Do tohoto muže jí absolutně nic není. Nesmí dovolit, aby s ní cloumaly emoce. Propána, copak se za posledních dvanáct let nic nenaučila? Zachvěla se, zvedla se a posadila se na sedadlo vedle Hester, ta jí poplácala po koleně.

„Máte příliš laskavé srdce, slečno Nancy, a to je s vámi ta potíž. Mohli jsme říct hostinskému, aby mu pomohl do hostince. Mohl se tam o něj postarat.“

„Ano, možná, ale ten člověk trval na tom, abych o něm neříkala vůbec nikomu.“ Nancy si vzdychla. „Přiznám se, že budu ráda, když ho předám jeho lidem a my budeme dál pokračovat v cestě.“

Ale když konečně dorazili k Dell House, panovala všude tma a ticho. Žádní sloužící nevyběhli s lucernami ven, aby je přivítali. Obloha se právě zcela vyčistila od mraků a Nancy měla dobrý výhled na celý dům zapadaný sněhem. Ne příliš rozsáhlé, spíš skromné šlechtické sídlo obdélníkovitého půdorysu tonulo ve tmě, jen v okýnku nad vstupními dveřmi byla zapálená lucerna. Nancy nepočkala ani na svého podkoního Roberta, aby jí pomohl vystoupit, sama hbitě vyskočila z kočáru, doběhla ke hlavním dveřím a hlasitě zaklepala.

Ticho.

Robert se k ní přidal, klobouk i ramena měl celá zasněžená. „Nevypadá to, že by byl někdo doma, madam.“

„No ale měl by být.“ Zaklepala ještě jednou, tentokrát mnohem hlasitěji na dveře. „Jste si jistý, že jsme u správného domu?“

„Jo, určitě, madam, Dell House. Maj to vyřezaný na sloupě u brány.“

V tu chvíli zaslechla posouvání závory a oddechla si.

„No konečně.“ Nasadila příjemný, veselý úsměv na tváři a čekala, že se dveře otevrou, ale hlasité kýchnutí ji polekalo tak, že bezděky ustoupila o krok dál.

Pak se dveře otevřely a v nich stála velmi žalostná postava sloužícího jenom v punčochách, s příkrývkou hozenou přes sehnutá ramena. Na oči sotva viděl a tmavé strniště mu rašilo na tvářích. Rozcuchané vlasy mu padaly do čela, jako by zrovna teď vstal z postele.

„Bobrý večer, já –“

Nancyina slova přerušilo další hlasité kýchnutí. Ten člověk si schoval obličej do velikého kapesníku.

„Probiňte.“ Jeho hlas byl zastřený látkou kapesníku, očividně se velmi styděl. „Jsem nastydlý!“ zachraplal a vtom znovu hlasitě kýchl.

„No, víte, máme v kočáře zraněného muže,“ řekla Nancy. „Pana Gabriela Shawa.“

„Bého pána!“

„Ano, vašeho pána,“ konstatovala Nancy s úlevou, že se alespoň potvrdila identita dotyčného. „Potřebujeme ho dostat do tepla, nejlépe do postele, a to co nejrychleji. Můžete –“ Odmlčela se, protože muž přepadl další záchvat kýchání.

„Je tu v domě ještě někdo, kdo by nám pomohl?“

„Nikdo,“ vypravil ze sebe. „Jen já a jsem slabý jakou boucha.“

Nancy našpulila pusou. „No, nemůžeme tu stát

a diskutovat. Jestli nám nemůžete pomoci, budeme to muset udělat sami. Jenom nám ukažte cestu.“ Podívala se za tu politováníhodnou postavu do tmavé vstupní haly. „Prokristapána, Roberte, jděte s ním a zapalte všude svíčky!“ Obrátila se a spěchala ke kočáru, kde už Hester otvírala dvířka.

„Slečno, co se děje? Jsme na správném místě?“

„Ale ano, jenom sluha je nemocný, má nějakou hroznou chřipku. Nemůže nám pomoci. Budeme muset dopravit pana Shawa do postele sami.“

Hester přikývla. „To zvládneme. Čím dříve bude v posteli, tím lépe.“

Zabalili pana Shawa lépe do Nancyiny peleríny a William s Robertem se ho chopili a odnesli ho do domu, do pokoje, který vypadal jako hlavní ložnice. Všechno tu bylo uklizené, Nancy si všimla, že i postel byla vzorně ustlaná, ale oheň v krbu nehořel a v pokoji bylo chladno.

„Takhle by to nešlo,“ prohlásila, když muži uložili svůj náklad do postele. „Williame, jděte s Robertem a najděte nějaké třísky na podpal a dřevo a zatopte v krbu. A jestli se topí v kuchyni, ohřejte pár cihel a přineste je sem. Tenhle člověk potřebuje teplo.“ Mávla na kýchajícího nešťastníka, který je pustil do domu. „Vezměte ho s sebou, ukáže vám, kde co je, tady nám není k užitku.“ Když všichni tři odešli, obrátila se na svoji společnici. „Hester, musíš mi pomoci, svlečeme z něj ty mokré šaty. Dáme se do toho hned.“

„Tohle není práce pro vás, madam! Nechte to na mně –“ protestovala pohoršeně Hester, ale Nancy jí okamžitě uřála řeč.

„To nikdy nedokážeš sama, je příšerně těžký.“

Dala se hned do práce a rozepnula mu špinavou košili. Společnými silami mu pak obě svlékly šaty

a Nancy ručníkem od umyvadla třela jeho chladné paže, aby ho trochu zahřála. Není to žádný chcípáček, pomyslela si, když mu vši silou třela mohutné svaly na pažích. Tmavé chloupky mu pokrývaly hrud' a mířily zužující se šipkou dolů pod prostěradlo, jímž mu Hester zakryla intimní partie, aby slušnosti učinila za dost.

Nancy se snažila vyhýbat modřinám, příliš na ručník netlačila, aby ho nebolely. Právě se začínaly vybarvovat. Není divu, že měl takový problém s chůzí. Pomohla Hester a navlékly ho do noční košile. Přikryly ho celou záplavou přikrývek, pak se mu teprve chystaly omýt obličej.

Nancy odmítla Hesteřinu pomoc. Ten člověk je její pacient, cítila za něj jistou zodpovědnost.

„Hester, možná bys mohla dojít pro trochu levandulové vody z mých zavazadel,“ navrhla jí. „Mohly bychom jí postříkat trochu polštář. A kdybys došla do kuchyně, jestli už nahřáli cihly, mohla bys je také donést.“

„Dobře, hned jdu. A kdyby cihly ještě nebyly připravené, mohla bych nalít horkou vodu do láhvi od vína,“ rozhodla Hester a vydala se ke dveřím.

„Ano, to je výborný nápad. Cokoliv, aby se zahřál.“

Nancy zůstala sama a hned se dala do vymývání rány na hlavě. Jemně mu odhrnula vlasy z čela, omyla krev. Pak se dala do mytí celého obličjeje.

Zavrtěl se, jako by ho její dotyky vzbudily, a otevřel oči. *Jsou tmavě modré*, všimla si. Začal sebou v posteli nepokojně házet.

„Uklidněte se,“ domlouvala mu tiše, sedla si na okraj postele a položila mu dlaň na hrud'. „Jste v bezpečí.“

Così si mumlal, nebylo mu rozumět, očividně byl znepokojený. Rychle mu osušila obličej a tiše si přitom broukala, jako by konejšila plačící dítě. Nakonec se uklidnil, pohled upřel směrem na Nancy. Bylo jí však jasné, že hledí kamsi skrze ni. Něco se v ní sevřelo a zabránilo jí dýchat. Velmi si přála, aby věděl, že je u něj právě ona.

Vysvobodil jednu ruku z příkrývek a ona ho za ni chytila.

„Jste v bezpečí,“ zopakovala a usmála se na něj.

Uklidnil se, oči měl stále upřené na ni, ale dlouhými prsty objal její ruku a až překvapivě pevně ji sevřel. Pak upadl znovu do bezvědomí, ale Nancy se nepohnula. Dokonce ani když přišla Hester a zasuňla horké cihly zabalené do flanelu pod všechny příkrývky, zůstala nehnutě sedět vedle svého pacienta.

„Pojďte, slečno Nancy, není vhodné, abyste seděla v pánské ložnici na posteli muže.“

„A proč? On neví, že jsem tady.“ Spatřila, jak je Hester pohoršená a rychle se usmála. „Dobře přineste mi sem židli. Musím tu zůstat. Myslím, že ho uklidňuje, když mě drží za ruku a já si připadám užitečná.“

„Už jste pro toho chlápka udělala dost,“ protestovala Hester.

Dál ve svém rozhořčeném projevu nepokračovala, protože přišli muži od koní, aby řádně zatopili. Za chvíli oheň vesele plápolal.

„Tak,“ pokračovala Hester, „a teď už můžeme pana Shawa nechat v péči jeho člověka, slečno Nancy, a vydáme se opět na cestu. Pojďte!“

Ale Nancy se nezvedla. Jen se podívala z muže v bezvědomí na skleslou postavu jeho sloužícího,

jenž se opíral o zeď, střídavě kašlal, kýchal nebo smrkal do kapesníku.

„To myslím nepůjde.“ Podívala se na Hester a v očích se jí skrýval posmutnělý úsměv. „Opravdu nevím, jak bychom tu mohli nechat tyhle dva nemocné muže, aby se postarali jeden o druhého, ty ano?“

Gabriel se pomalu vynořoval z jakési hluboké černé díry. Oční víčka se mu chvěla, ale oči neotevíral, protože světlo bolelo a sebemenší pohyb hlavou způsoboval bolestivé tepání uvnitř. Vlastně jak se mu vracelo vědomí, bolelo ho celé tělo, jako by prošlo strojkem na mletí masa.

Ležel nehybně, nesnažil se rychle si vzpomenout, co se mu stalo. Nechal paměť, aby se pomalu vracela. Vzpomněl si na ledovou noc a chlad pronikající až do morku kostí. Prázdnou uličku v Darltonu, tmavé stíny a náhlý útok násilníků. Považoval je za nějaké místní lapky, ale ti dva sloužili jen k odvedení pozornosti pro toho, kdo přišel zezadu a praštil ho do hlavy, až upadl do bezvědomí. Pak ležel na zemi mezi stromy a nějaká ženská do něj hučela, aby vstal.

Opatrně otevřel oči. A hele, je ve svojí ložnici v Dell House. Asi ho sem přivezla, jak slíbila. Vynořila se mu v hlavě další vzpomínka. Někdo mu utíral čelo mokrou žínkou a on přitom cítil uklidňující vůni levandule. Nějaký, tentokrát velmi tichý ženský hlas ho nabádal, aby klidně ležel. Velmi si přál, aby si vzpomněl. Zavřel oči a snažil se soustředit. Ano, viděl ji. Přišla k posteli a dopadlo na ni světlo lampy. Dobře tvarovaná ženská postava, tmavé oči, červené rty a spousta tmavých vlasů. Naklonila se k němu, v obličeji se jí zračila starost. Tatáž žena ho našla tam venku ve křoví. Nebo se mu to všechno je zdálo?

Uslyšel cvaknutí kliky dveří, lehké kroky a vedle jeho lůžka se zjevil Thoresby s podnosem v rukách. Tenhle člověk byl víc než jen sluha, považoval ho za loajálního přítele. A docela se mu ulevilo, že ho vidí.

„Johne.“

„Dobré ráno, sire. Jsem moc rád, že jste konečně vzhůru.“

Gabriel se zamračil. „Ležel jste v posteli, myslím, že jste měl nějakou chřipku.“

„Díky bohu to nebylo nic horšího než jen pořádné nachlazení, sire, ale už je mi mnohem lépe.“ John Thoresby položil podnos na stolek přitažený hned vedle postele. Gabrielovi se podařilo nepatrně pohnout hlavou, aby zjistil, že na podnose je jakási miska s čímsi, co nápadně připomínalo ovesnou kaši. Ale to momentálně nebylo předmětem jeho zájmu.

„Ale byl jste na tom tak zle, že jste nemohl vstát z postele.“

„Ano, ale to bylo před pěti dny, sire.“

„Tak dlouho?“ Pokusil se posadit, ale šklebil se přitom, protože mu bolest vystřelovala do celého těla.

Thoresby mu přišel na pomoc, podržel ho za ramena a upravil polštář pod zády. Gabriel mu poděkoval, ale položil se do polštářů a zavřel oči, dokud mučivá bolest nepominula.

„Máte tu laudanum, sire, jestli chcete.“

„Ne, jen trochu vody, prosím.“

Trval na tom, že se napije sám. To se mu povedlo, vpravil do sebe pár doušek, ale třásla se mu přitom ruka. Ulevilo se mu, když předal sklenici Johnovi, padl znovu do polštářů a zavřel oči.

„Johne, byla tu nějaká žena.“

„Ach ano, samozřejmě, paní Hopwoodová.“